

Љубиша Мишић

МОРНАР НА ОБАЛИ ДАЛЕКО ОД МОРА

1989. године излази из зграде „Борбе“,
– у новембар Богдан Мрвош.
Напољу је М о р е
без диригента
на столици за вешање,
запљускују таласи оближње високе зидове,
али само се види обичан дан.
Он чува важне документе
у старој шумарској торби
коју носи о десном рамену,
документе о напуштеном господарству
на небу и земљи
на земљи и небу.
Једном. Давно. Заувек.
У њима стоји записано
да се у сваком новом животу
сваки мушкарац треба одрекнути
господарства над сиромашним
или богатим женама,
свечано са упаљеном грнчарском
лампом.

Он види звезде дању
на небу које живе само дању
и које се не виде.

Ваљда тако треба да буде.
Да нико не буде.
Да нико нема.
Никада.
Све.

Хоће да објави још који докуменат,
записан на кожи леве и десне руке,
ја му мирно и тихо одобравам.

На тргу Маркса и Енгелса
сви мртви ћуте,
живих нигде нема,
као да су у земљу пропали.

Улази у кафану „Морнар“,
седа два пута на десну столицу,
јер је старији од људског света,
затим прелази на леву столицу
и седа поред мене.
Средњовсковни најновији љубавници
свићу у потцењивачком смећу
који упућују мени.
Богдан их гледа са прекором
и обичним речима.
Богдан пије црно вино
а шта би друго могао да пије
у удаљеном броду далеко на копну.

С в е т је далеко али је ту,
сачекује да дође да га осветли
својом белом влажном светлошћу,
да га белином обрадује,
док разговара
о нечему што сада није
а што ће једном бити
употребни појам,
– морнар на обали
далеко од завичаја и од мора.

29. јуна 1997.